

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/71/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6424010062
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 09. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mandžák
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6424010062.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Miroslava Mandžáka a sudcov Mgr. Ivany Datlovej a JUDr. Štefana Nováka, LL.M. na verejnom zasadnutí dňa 11. septembra 2024, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre zločin znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 3. júla 2024, sp. zn. 4T/5/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. za použitia § 2 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. z r u š u j e napadnutý rozsudok okresného súdu v celom výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX A. C. D. E., F. G. C. D. E., t.č. A. A. A. H. D. A. A. I. H. D. A. F. J. K. G. G.

o d s u d z u j e

podľa § 199 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom od 06.08.2024 na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody z a r a d ů j e do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Vo zvyšných častiach zostáva napadnutý rozsudok okresného súdu n e z m e n e n ý.

o d ō v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom zo dňa 3. júla 2024, sp. zn. 4T/5/2024 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného zo zločinu znásilnenia podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom, že

dňa 29.7.2023 v čase od 12.00 hod. do 12.30 hod. na ul. L. M. N. XXX/XX A. C. D. E. D. X. O. P. D. Q. G. N. XX, ktoré mu otvorila Q. B., nar. XX.X.XXXX, bytom K. N. XX, prechodne bytom L. M. N. XXX/XX, C. D. E., vpustila ho dnu, vošli do priestorov kuchyne, kde si sadol na stoličku a po krátkom rozhovore sa z tejto stoličky postavil, chytil ju oboma rukami za plecía a hodil ju na zem, kde si ju šuchol medzi nohy a prisadol ju celou váhou, sadol si jej na bedrá, pričom poškodená začala kopať nohami, rukami ho od seba odtláčala za ramená preč, kde mu opakovane hovorila, aby ju pustil, čo ho nahnevalo a dal jej zaucho pravou rukou na jej ľavé líce, na čo sa poškodená prestala brániť, následne jej stiahol pyžamové nohavice, ktoré mala na sebe po jej kolená, a to tak, že ju jednou rukou držal a druhou rukou si odopol opasok a nohavice, vytiahol z nich svoj pohlavný úd, pričom s pokúšal vniknúť do vagíny poškodenej, čo sa mu najskôr nedarilo, ale následne vykonal s poškodenou proti jej vôli pohlavný styk, ktorý trval cca 5 minút, kde k výronu semena došlo do pošvy poškodenej, následne po tomto pohlavnom styku

sa postavil, poobliekal a odišiel so slovami „dúfam, že to bude medzi nami“, pričom svojím konaním spôsobil Q. B., podľa lekárskej správy na pravom ramene podkožný hematóm o veľkosti 2x1x0,5 cm, v oblasti chrbtice hematóm o veľkosti 5x4x0,5 cm a šikmú odreninu cca 12x1 cm, na ľavom ramene a ľavej paži hematómy cca 3x2x cm a 5x4 cm.

Za to bol obžalovanému uložený podľa § 199 ods. 1 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák., § 74 ods. 1 Tr. zák. mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie, a to ústavnou formou.

Proti citovanému rozsudku po jeho vyhlásení zahlásil obžalovaný odvolanie vo výrokoch o vine i o treste, ktoré dodatočne písomne odôvodnil podaním doručeným okresnému súdu dňa 15. júla 2024. Úvodom popísal výrokovú časť napadnutého rozsudku okresného súdu. Pokračoval, že má za to, že okresný súd sa pri vydávaní rozsudku nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Súd odsudzujúci rozsudok založil na jednom priamom dôkaze a tým je výpoveď poškodenej vo veci Q. B.. Okresný súd síce na strane č. 12 odôvodnenia rozsudku uvádza, že výpovede svedkov B. Q., R. S. a T. B. potvrdzujú pravdivosť výpovede poškodenej, tento však ďalej neuvádza akým spôsobom, nakoľko v prípade týchto svedkov sa jedná len o sprostredkované výpovede poškodenej, povedané ináč, svedkovia len opakujú, čo im tvrdila samotná poškodená, pričom tieto samotné tvrdenia sú často v rozpore s vykonaným dokazovaním. Poukázal na logické rozpory vo výpovedi poškodenej pred súdom, na rozpory s výpoveďou poškodenej v prípravnom konaní, na rozpory toho ako poškodená útok prezentovala ďalším svedkom a na rozpory lekárskeho vyšetrenia so skutkovým dejom, či na závery znaleckých posudkov, týkajúcich sa vyšetrenia poškodenej. Ďalej sa obžalovaný zaoberal jednotlivými v konaní vypočutými svedkami. Uviedol, že podľa svedeckej výpovede T. B., prezentovanej na hlavnom pojednávaní, mu poškodená tvrdila, že otvorila obžalovanému dvere na byte v domnení, že je jej druh B. Q.. I. uvidela obžalovaného, snažila sa dvere zavrieť, vraj tlačila na dvere, ale údajne tam obžalovaný dal nohu a dvere silou odtlačil. Tento údajný skutkový dej bol v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní konfrontovaný s videozáznamom zo dňa 29.07.2023 z chodby bytu poškodenej a ukázal sa ako nepravdivý a vymyslený. Poškodená teda preukázateľne klamala svedkovi o spôsobe, akým obžalovaný vošiel do bytu poškodenej. Pokračoval, že podľa svedeckej výpovede R. S., prezentovanej na hlavnom pojednávaní, tejto poškodenej tvrdila, že obžalovaný dokonca vyrazil dvere na byte poškodenej a následne ju znásilnil. Tento údajný skutkový dej bol v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní konfrontovaný s videozáznamom zo dňa 29.07.2023 z chodby bytu poškodenej a ukázal sa ako nepravdivý a vymyslený. Poškodená teda preukázateľne klamala aj tomuto svedkovi o spôsobe, akým obžalovaný vošiel do bytu poškodenej. Nakoniec podľa svedeckej výpovede samotnej poškodenej, ktorú táto predniesla na hlavnom pojednávaní, táto súdu uviedla, že obžalovaný búchal na dvere, ktoré chcel aj vylomiť, stále na ne búchal, tak ich obžalovanému otvorila. Tento údajný skutkový dej bol v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní konfrontovaný s videozáznamom zo dňa 29.07.2023 z chodby bytu poškodenej a ukázal sa ako nepravdivý a vymyslený. Obžalovaný jednoznačne tvrdí, že na dvere normálne klopil, tieto sa žiadnym spôsobom nepokúšal vylomiť a ani pretlačiť a vošiel dnu po tom, čo mu ich otvorila poškodená. Súd tento rozpor vyhodnotil tým spôsobom, že obžalovaná mohla uviesť svedkom v interpretácii skutkového deja nejaké nepresnosti, prípadne aj svedkovia mohli vo svojich výpovediach uvádzať nesprávne informácie nezávisle od výpovede poškodenej. Tu však obžalovaný uviedol, že je nepravdepodobné, že by u oboch svedkov došlo zhodne k takémuto pozmeneniu skutočností uvádzaných poškodenu, pričom samotná poškodená zopakovala túto verziu aj na hlavnom pojednávaní a teda ju toto priamo usvedčuje, že klamala vo svojej výpovedi pred súdom a dá sa predpokladať, že zavádzala touto verziou skutkového deja aj ostatných svedkov. Zároveň je podstatnou informáciou, či poškodená obžalovaného pustila do bytu dobrovoľne alebo si vstup vynútil násilím. Ak dokázala poškodená klamať pred súdom ohľadom tejto skutočnosti, kde bral prvostupňový súd istotu, že neklamala aj v iných prezentovaných skutočnostiach. Ďalej obžalovaný poukázal na ďalší zásadný rozpor vo výpovedi poškodenej, s ktorým sa okresný súd žiadnym spôsobom nevysporiadal. Poškodená tvrdila, že od vstupu obžalovaného do bytu, po začiatok samotného útoku, ktorý vyvrcholil údajným znásilnením poškodenej, ubehlo približne 15 minút. Samotný útok a znásilnenie podľa slov poškodenej trval približne 5 minút. Po tomto sa mal obžalovaný údajne obliecť a odísť. Dokopy tak

poškodená opísala dej v trvaní 20 minút. Od vstupu do opustenia bytu poškodenej však ubehla jedna hodina aj 14 minút, a to s poukazom na videozáznam zo dňa 29.07.2023 od 10:33 hod. do 11:47 hod. Poškodená teda pred súdom nevedela vysvetliť, čo sa dialo zvyšných 54 minút, ktoré obžalovaný v jej byte strávil. Je možné pripustiť, že extrémne stresujúci zážitok, akým je znásilnenie, môže u obeti takéhoto skutku skresliť spätné vnímanie času, ale v tomto prípade nejde o polemiku, či od vstupu do bytu poškodenej po samotné znásilnenie prešlo 15 alebo 25 minút. V tomto prípade sa jedná o rozpor medzi 15 minút a hodinou a 9 minút, ak počítame s údajom, že údajné znásilnenie trvalo 5 minút a po tomto mal obžalovaný údajne hneď odísť a teda týchto 5 minút zaradíme z časového rozpätia prítomnosti obžalovaného v byte na samotný koniec tohto rozpätia. Práve takto dlhý čas strávený u poškodenej svedčí v prospech obžalovaným interpretovanej verzie skutkového deja a teda, že po dobrovoľnej súloži s poškodenou ešte ležali na posteli a bozkávali sa a potom sa presunuli do kuchyne, kde si obžalovaný ešte dal kávu. Skrátka tak dlhý čas by s obžalovaným poškodená v byte nestrávila, keby jej bola jeho prítomnosť neprijemná alebo sa ho bála. Tak dlhý čas nekorešponduje ani s tým, že by obžalovaný od poškodenej vyše hodiny pýtal telefónne číslo na jej sestru a ona vyše hodiny dookola opakovala, že mu ho nedá, či si údajne šúfal jednu cigaretu. Takýto dej nemohol pri všetkej logike trvať vyše hodiny. Odôvodnenie rozsudku neposkytlo odpoveď, ako sa s týmto rozporom súd vypořiadal. Ďalej obžalovaný poukázal na ďalší zásadný rozpor vo výpovedi poškodenej, s ktorým sa okresný súd žiadnym spôsobom nevypořiadal. Poškodená vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní odpovedala na otázku prokurátorky, ktorá znela, či mal obžalovaný problém s erekciou alebo to bol bezproblémový styk tak, že to bol bezproblémový styk. Na otázku obhajcu poškodená uviedla, že obžalovaný do nej vnikol hneď na prvý krát. V tomto bode musel obhajca poškodenú konfrontovať s jej vlastnou výpoveďou z prípravného konania zo dňa 01.08.2023, č.l. 67, kde táto tvrdila, že „Hneď sa mu to nepodarilo. Ťažko sa mu dostávalo dovnútra a za to jej dal aj zaucho“. Ďalej poškodená uviedla pri svojej výpovedi pred súdom, že pociťovala bolesť, keď obžalovaný do nej vnikol. V nadväznosti na vyššie uvedenú výpoveď obžalovaný poukázal na obsah lekárskej správy poškodenej A. D. I. zo dňa 31.07.2023 (č. I. 199), kde ošetrojúci gynekológ konštatuje, že oblasť pohlavných orgánov bola bez patologického nálezu. Je vysoko nepravdepodobné, že ak by obžalovaný do poškodenej vnikol nasilu a ona pri tom pociťovala bolesť, tak ako to písala vo svojej výpovedi, že by takýto skutok nezanechal na poškodenej, žiadny patologický nález v oblasti pohlavných orgánov. S poukazom na uvedené, poškodená preukázateľne klamala pred súdom (a aj v interpretácii toho čo sa stalo voči vypočutým svedkom) v tom, akým spôsobom sa obžalovaný dostal do bytu poškodenej. Ďalej poškodená nevedela vysvetliť, čo obžalovaný v jej byte robil hodinu a 14 minút. Prakticky vedela poškodená popísať len 20 minút deja. Poškodená si ďalej priamo odporovala vo výpovedi pred súdom a vo výpovedi pred vyšetrovateľom v tak zásadnej skutočnosti, akou je, či obžalovaný do nej prenikol hneď alebo po opakovaných pokusoch a s ťažkosťami. Poškodená zároveň potvrdila, že keď chodila na návštevy k sestre, sedávala na kolenách obžalovaného, keď ju zavolať. Takéto správanie nemožno vyhodnotiť ako štandardné. Ak by poškodená nechcela byť v prítomnosti obžalovaného, mohla sa ohradiť, v byte boli prítomné aj iné osoby a nebola tam s obžalovaným sama. Aj na otázku ohľadom toho, že obžalovaný ju dva krát pred jej sestrou pobozkal, že aká bola jej reakcia, poškodená odpovedala „no nerob, lebo máš tu priateľku, to čo robíš, máš tu ženu“. Táto odpoveď poškodenej sa dá interpretovať aj tak, že poškodenej nevadilo samotné bozkávanie, alebo bozkávanie v prítomnosti sestry poškodenej. Všetky tieto skutočnosti treba vyhodnocovať v spojení so záverom Znaleckého posudku číslo 0102/2023 a 0069/2023 vypracovaným L. S. U. a L. A. N., kde znalec z odboru psychológie v závere konštatuje, že tendenčnosť výpovedí je u poškodenej vysoká. Znalec ďalej konštatuje, že spoľahlivosť pamäťových funkcií a procesu spracovania informácií je však slabšia, pretože sa vyskytujú závažné patologické kvality typu konfabulácií. Znalec nevedel vylúčiť, tak vedomú snahu, ako aj nevedomú pohotovosť k pozmeňovaniu skutočnosti či už dopĺňaním medzier v pamäti alebo aj prezentácií vymyslených dejov – upravovaniu poskytovaných tvrdení podľa svojich potrieb. Znalec v závere konštatuje, že v skutočnosti je pôvodne pozitívny postoj k osobe obžalovaného nezmenený, príp. indiferentný (pri popise samotného sexuálneho konania sa posudzovaná usmievala). Poškodená ďalej vo svojej výpovedi nevedela dôveryhodne vysvetliť, za akým účelom opustila byt bezprostredne po údajnom znásilnení v čase o 12:01 hod do 12:07 hod., pričom okolo tejto preukázateľne prešiel minimálne jeden sused, a táto o žiadnu pomoc nežiadala. Zároveň poškodená vo svojej výpovedi uvádzala, že počas údajného znásilnenia sa táto bránila s nohami a silno kričala. Je vysoko nepravdepodobné, že žiadny zo susedov by nepočul volanie poškodenej o pomoc. Aj z prehratého videozáznamu z rozhodného času je zrejmé, že po chodbe sa presúva niekoľko susedov a teda, že na poschodí boli prítomné aj iné osoby ako poškodená a obžalovaný. Žiadny zo susedov nenahlásil na polícii podobný skutok. Zároveň má obžalovaný za to, že orgány činné v trestnom konaní mali a mohli vykonať výsluchy týchto susedov, ktoré by vyvrátili alebo potvrdili verziu

poškodenej. Absencia takto vykonaného dokazovania, nemôže byť v konečnom dôsledku vyhodnotená v neprospech obžalovaného. Vo vyššie uvedenej súvislosti obžalovaný citoval právnu vetu z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 25.11.2010, sp. zn. 5 To 20/2010: „Nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie neviny vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. Netreba zabúdať, že obžalovanému v prípade uznania viny hrozí pomerne vysoký trest odňatia slobody. Preto je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, že predstavuje skutočne závažnú hrozbu pre spoločnosť a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám o sebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.“ Obžalovaný následne pokračoval, že z výpovede B. Q., druha poškodenej, vyplýva, že poškodená a aj svedok si od obžalovaného pravidelne požičiavali peňažné prostriedky. V čase spáchania skutku poškodená a svedok spoločne dlžili obžalovanému približne 200 EUR. Poškodená je zároveň sestrou bývalej družky obžalovaného, pričom táto nechcela aby obžalovaný a jej sestra obnovili spolužitie. Poškodená tak mala dostatočný motív obviniť obžalovaného, že sexuálny styk medzi ním a poškodenou bol nedobrovoľný. K zraneniam obžalovanej obžalovaný uviedol, že tieto boli zdokumentované až dva dni po tom ako sa skutok mal stať, pričom aj samotný druh poškodenej tieto videl až vo večerných hodinách, keď sa vrátil z práce. Navyše tento nebol nikdy zo strany súdu a ani orgánov činných v trestnom konaní konfrontovaný, či sa jedná o tie isté zranenia, ktoré tento videl večer v deň skutku. Tu obžalovaný poukázal na to, že svedok Q. vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol na otázky obhajcu, že si je istý, že poškodená mala len zranenia na rukách, čo nekorešponduje aj so zraneniami na chrbte, ktoré boli zdokumentované obhliadkou tela poškodenej. Odhliadnuc od vyššie uvedeného je možné skonštatovať, že nik okrem poškodenej objektívne nevie, čo táto robila od momentu údajného znásilnenia do príchodu jej druha domov vo večerných hodinách a následne okrem poškodenej a jej druha B. Q., nik nevie čo v skutočnosti robila poškodená nasledujúce dva dni. Tieto zranenia mohli vzniknúť iným spôsobom, a nakoľko tieto neboli zadokumentované bezprostredne po spáchaní údajného skutku, nemožno na tieto v konaní prihladať. V kontexte vyššie uvedeného obžalovaný poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/47/2018, z ktorého odôvodnenia vyplýva: „Súd konštatuje, že v prípade, ak má slúžiť výpoveď poškodenej (svedka) ako jediný priamy dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybiteľný či dokonca vyvrátený. Pokiaľ ide o ustálené právne kvalifikácie skutkov, treba uviesť aj tú skutočnosť, že prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí osoba, ktorá sa inému vyhráža smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inom ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Ak aj došlo zo strany obžalovaných k určitým sporom s poškodenými, treba konštatovať jednak základnú skutočnosť, že ani jeden z poškodených neriešil ihneď po skutku oznámenie konania obžalovaných na políciu. Stalo sa tak až po uplynutí dlhšej doby, čo tiež spochybňuje výpovede poškodených a ich silu obavy z prípadných vyhrážok obžalovaných. Odvolací súd po preskúmaní dôkaznej situácie dospel k záveru, že nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané konanie obžalovaných tak, ako to kladie za vinu obžaloba. V tomto smere poukazuje na to, že výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď vierohodnosť jediného priameho svedka je pochybná (R NS č. 14/1964). Pre záver o hodnovernosti svedeckej výpovede nestačí, že svedok zotrúva na svojej výpovedi a že obsah svojej predchádzajúcej výpovede potvrdil aj po konfrontácii s obvineným a po opätovnom poučení o povinnostiach svedka a následkoch krivej výpovede. Súd musí skúmať, či výpoveď svedka je logická, či sa svedok prípadne aj v okolnostiach menej podstatných neodchyľuje od svojej predchádzajúcej výpovede (R NS č. 30/1966-I). Zásada objektívnej pravdy vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine a treste o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie o púhu pravdepodobnosť. Tam kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variantov skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia (R NS č. 46/1963). Aj keď bol obžalovaný dôvodne podozrivý, že sa dopustil zažalovaného trestného činu, avšak výsledky dokazovania vykonaného pred súdom nevyznievajú jednoznačne, a nie je tu úplne ucelená reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých by sa mohol vyvodiť bezpečný záver, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, treba obžalovaného oslobodiť spod obžaloby (R NS č. 14/1964).“ Obžalovaný zdôraznil, že spáchanie trestného činu by malo byť v trestnom konaní preukázané bez akýchkoľvek pochybností, čo sa podľa jeho názoru v tomto prípade nestalo, keďže rozhodnutie o vine je tu založené na dôkazoch, ktoré celkom

nevylučujú pochybnosť o tom, či sa stal skutok kladený obžalovanému za vinu, čo vyplýva z iných vykonaných dôkazov. Obžalovaný má za to, že súd dostatočne nezdôvodnil všetky vykonané dôkazy, resp. dostatočne jasne nezdôvodnil prečo neprihliadal na dôkazy, ktoré boli v jeho prospech, pričom podľa názoru obžalovaného sa pri vyhodnocovaní dôkazov len selektívne vyjadroval k tým dôkazom, ktoré boli podľa jeho názoru v jeho neprospech. Napriek námietkam obhajoby ohľadom dôvodných pochybností o hodnovernosti poškodeného ako svedka voči osobe obžalovaného sa súd s týmito vôbec nevysporiadal, a bez ďalšieho si osvojil svedeckú výpoveď poškodenej. Má za to, že obhajoba predniesla súdu inú verziu skutkového deja, ktorý sa mal odhrať dňa 29.07.2023. V prípade, že sa obžalobe nepodarí na hlavnom pojednávaní vykonať také dôkazy, ktoré by spoľahlivo vylúčili, že sa skutok mohol stať aj tak, ako tvrdí obžalovaný, je súd povinný aplikovať v konaní zásadu in dubio pro reo.

Vzhľadom na uvedené, ako aj vzhľadom na jednu zo základných zásad trestného konania „in dubio pro reo“ navrhol, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa čo do všetkých výrokov a následne sám rozhodol podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku, t.j. aby obžalovaného oslobodil spod obžaloby, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je ako obžalovaný stíhaný, a za ktorý bol okresným súdom uznaný za vinného.

Na verejnom zasadnutí, ktoré bolo vykonané v neprítomnosti poškodenej, prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že považuje odvolanie obžalovaného za neodôvodnené a navrhuje ho zamietnuť s tým, že trest uložený okresným súdom je zákonný a primeraný, pričom však vzhľadom na prijatú novelu Trestného zákona, navrhol napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušiť a ukladať obžalovanému trest bez aplikácie § 38 ods. 4 Tr. zák.

Obhajca obžalovaného sa pridržiaval skutočností uvádzaných vo svojom odvolaní a žiadal, aby krajský súd, rešpektujúc zásadu in dubio pro reo, zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu, aby vo veci sám rozhodol podľa § 285 písm. a) Tr. por. tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí, nakoľko sa skutok nestal.

Obžalovaný uviedol, že súhlasí a pridržiava sa v celom rozsahu konečného návrhu svojho obhajcu.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba v zákonnej lehote, a to proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov o vine a o treste, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne, i keď z iných dôvodov oproti tým, ktorými argumentoval.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 ods. 1 Tr. por. odvolací súd totiž zistil, že súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom porušil ustanovenie Trestného zákona. Vzhľadom k tomu krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vo veci podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom tak, ako je vyššie uvedené a to na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku v podstate správne zistený. Krajský súd totiž musel vziať do úvahy zmenu právnej úpravy v prospech obžalovaného v zmysle § 2 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ku ktorej došlo po vyhlásení napadnutého rozsudku okresným súdom, účinnú odo dňa 06.08.2024, a to vo vzťahu k ukladaniu trestu.

Pokiaľ ide o napadnutý výrok o vine, okresný súd, pri dodržaní procesného postupu a rešpektovaní práva obžalovaného na obhajobu, rozhodol na hlavnom pojednávaní o jeho vine v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania. V tomto smere vykonané dôkazy správne vyhodnotil a to jednotlivito, ako aj v ich súhrne, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá všetkým podstatným hľadiskám obsiahnutým v ust. § 168 ods. 1 Tr. por., prejednávaneému prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne teda vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušného ustanovenia zákona v otázke viny obžalovaného a správne postupoval, keď ho v konečnom

dôsledku uznal za vinného zo skutku kladeného mu za vinu. Krajský súd sa, čo do viny, v plnom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu a v tomto smere v podrobnostiach krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane č. 7 odsek posledný až strane č. 13 ods. 2. Uvedené vsutku detailné odôvodnenie napadnutého rozsudku dáva odpoveď na všetky podstatné otázky, a preto odvolacie námietky obžalovaného nebolo možné v rámci odvolacieho konania akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu. Obžalovaného, ako správne uviedol okresný súd, zo skutku priamo jednoznačne usvedčila poškodená Q. B. a nepriamo svedkovia B. Q., R. S., T. B. a taktiež v trestnom konaní vypracované znalecké posudky a lekárska správa z vyšetrenia poškodenej Q. B., z ktorej jednoznačne vyplynulo, že pôvodcom biologického materiálu zaisteného vo výtere z pošvy poškodenej je obžalovaný. Správne sa taktiež okresný súd vysporiadal s obranou obžalovaného, keď túto vyhodnotil ako absolútne nevierohodnú a vykonštruovanú v snahe vyhnúť sa trestnoprávnej zodpovednosti za žalovaný skutok. Krajský súd v úplnej zhode s okresným súdom má za to, že obžalovaný účelovo prispôboval svoju výpoveď aktuálnej dôkaznej situácii, kedy najskôr poprel, žeby vôbec bol v inkriminovaný čas v byte poškodenej, neskôr pripustil, že mohol mať s poškodenou pohlavný styk, ale si to nepamätá a v závere už potvrdil, že v byte poškodenej bol a mali spolu pohlavný styk, ale dobrovoľný. Krajský súd potom nemá žiadne pochybnosti o správnosti záveru okresného súdu, že obžalovaný sa predmetného skutku kladeného mu za vinu dopustil.

Ako už bolo vyššie naznačené, vzhľadom na prijatú novelu Trestného zákona účinnú od 06.08.2024, musel krajský súd, pokiaľ ide o ukládanie trestu reparovať napadnuté rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd pri prevahe priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby o tretinu a ukladal potom obžalovanému trest odňatia slobody v upravenej trestnej sadzbe od 6 rokov a 8 mesiacov do 10 rokov. Na tomto mieste musí krajský súd zdôrazniť, že okresný súd pri ukladaní trestu správne zohľadnil všetky okolnosti významné pre uloženie zákonného a primeraného trestu. S účinnosťou od 06.08.2024 sa však už v dôsledku prevahy priťažujúcich okolností nezvyšuje dolná hranica trestnej sadzby o tretinu, čo je pre obžalovaného priaznivejšie, a preto krajský súd musel reparovať okresným súdom uložený trest a ukladal obžalovanému trest podľa základnej trestnej sadzby podľa § 199 ods. 1 Tr. zák. v rozmedzí od 5 do 10 rokov. Vychádzajúc zo zásad ukládania trestu uložil krajský súd obžalovanému trest odňatia slobody pri spodnej hranici trestnej sadzby vo výmere 6 rokov a takto uložený trest považuje za zákonný a primeraný a plniaci úlohu individuálnej i generálnej prevencie.

Obžalovaného krajský súd podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin.

Krajský súd podrobil súdnemu prieskumu nielen výroky o vine a o treste, ale i výrok o uložení ochrannom protialkoholickom liečení a dospel k jednoznačnému záveru, že okresný súd správne obžalovanému na základe vypracovaného znaleckého posudku uložil predmetné ochranné opatrenie. Preto vyslovil, že vo zvyšných častiach (vo výrokoch o vine a o ochrannom opatrení) zostal napadnutý rozsudok okresného súdu nezmenený.

Z týchto dôvodov potom krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku, a to pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.